

[Sigsgaard.]

Dams forslag havde for lidt at gøre med denne verdensrevolution.

Endelig fru Hanne Reintofts forslag. Jeg ved ikke ganske, hvordan jeg skal forstå det. Der tales om, at samfundsmæssig støtte til erhvervsvirksomheder skal gøres afhængig af, at de beskæftigede sikres deres løntilgodehavendes tilstedeværelse. Det er jeg indforstået med. Når der tales om samfundsmæssig støtte til erhvervsvirksomheder, vil jeg dog sige, at alle virksomheder i dette land får samfundsmæssig støtte; men så vidt jeg kan læse af dagsordensforslaget, går det kun på de virksomheder, der får en ganske speciel og særlig og direkte støtte, sådan som f. eks. B & W har fået det. Det synes jeg er en lidt for stor indskrænkning af forslaget, det er ikke vidtgående nok. De sidste linjer om de ansattes indflydelse på virksomhedernes økonomiske dispositioner er også lidt vage. Men med de forbehold kan jeg støtte dagsordensforslaget.

Hanne Reintoft: Jeg ved ikke, om hr. Sigsgaard bemærkede, at jeg i min tale netop gjorde opmærksom på, at erhvervslivet i årevis havde fået støtte over de meget gunstige afskrivningsregler. I „al samfundsmæssig støtte“ ligger såmænd også den støtte, der er givet hidtil, da det også for vort parti er et fast og bestemt krav, at medarbejderne skal have indflydelse på deres virksomheder.

I den forbindelse bebrejdede hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt) mig, at jeg ikke havde sans for erhvervslivets praktiske forhold. Nu står der i mit dagsordensforslag, at man skulle sikre de beskæftigede deres løntilgodehavende på udbetalingsdagen. Jeg tror i og for sig, det for de mange tusinde lønmodtagere i Danmark, hvis virksomheder er truet af krak eller nedlæggelse, har temmelig meget at gøre med den praktiske hverdag i erhvervslivet, om de kan få deres ugeløn eller ej. Jeg tror faktisk, det står som en temmelig vigtig praktisk ting i erhvervslivets dagligdag, og når man ganske overle-

gent, som hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt) og fru Dagmar Andreasen gjorde, afviser dette, så er man ikke overlegen over for mig, så er man overlegen over for de mange, mange lønmodtagere, der har prøvet eller har set sig truet af ikke at kunne få deres løn — det er nu en temmelig ubehagelig situation.

Hvis vi et øjeblik lader hr. Poul Dams evindelige skræk for verdensrevolutionen ligge — den kommer nok med eller uden hr. Poul Dams hjælp — så må jeg sige, at jeg er meget forundret over socialdemokratiets holdning til mit dagsordensforslag. Hvorfor kan socialdemokratiet ikke stemme for, at man skal sikre medarbejderne på arbejdspladserne, at deres løn er der, når de har arbejdet for den? Hvorfor har man da for ganske nylig stillet et forslag om lønmodtagernes garantifond, der netop skulle sikre lønmodtagerne, hvis de kom i den situation, at deres penge ikke var der? Var det pop, var det overhovedet ikke andet end pop? Hvorfor vil man ellers ikke stemme for det nu? Nu har vi en situation på B & W, hvor Industrirådets formand tillader sig den uhyre frækhed at sige, at hvis de beskæftigede vil have sikret deres ugeløn, så kan han ikke sikre dem beskæftigelsen. Og så kan socialdemokratiet ikke her i folketinget støtte, at vi hjælper til, at deres løn, som er indtjent, sikres!

Hvis man går videre og ser på vores krav om, at al samfundsmæssig støtte til erhvervslivet skal være betinget af, at medarbejderne har medindflydelse på virksomhedens økonomiske dispositioner og arbejdets tilrettelæggelse, må jeg spørge socialdemokratiets ordfører: hvad har socialdemokratiet imod, at lønmodtagerne får medindflydelse på virksomhedens daglige ledelse? Jeg troede dog ellers, at det var socialdemokratiets politik, at man skulle øge denne medindflydelse.

Hvis jeg vender mig til socialdemokratiets egen dagsorden og ser, at man vil have oprettet et organ til fremme af den industrielle udvikling med deltagelse af repræsentanter fra industrien, de faglige organisa-